

Nejlepší jazzovou skladbou roku 2023 se stala *Tsumaranai* Martina Konvičky

OSA každoročně vyhlašuje ve spolupráci s Bohemia JazzFestem soutěž o nejlepší jazzovou skladbu autora do 35 let. Letošním, čtrnáctým vítězem se stal Martin Konvička se skladbou *Tsumaranai*. Slavnostní vyhlášení proběhlo 11. července v Královské zahradě na Pražském hradě v průběhu festivalového večera, kdy skladba zazněla v rámci programu společně s tvorbou nejlepších českých i světových hudebníků. Vítěz si zároveň odnesl od OSA šek v hodnotě 40 000 Kč na svůj další hudební rozvoj a novou tvorbu.

Předání šeku vítězi soutěže o nejlepší jazzovou skladbu. Zleva: Šárka Jančíková (OSA), vítěz Martin Konvička, Rudy Linka (zakladatel festivalu), foto: archiv Bohemia JazzFestu

Martin Konvička převzal ocenění za nejlepší jazzovou píseň mladého autora z rukou Rudyho Linky, organizátora největšího jazzového festivalu v ČR, a Šárky Jančíkové, zástupkyně OSA. „Skladbu, se kterou jsem zvítězil, jsem

složil primárně pro naši skupinu. Nicméně jsem si vzpomněl na soutěž a začal jsem zjišťovat, zda skladba nesplňuje její podmínky. A ona splňovala, tak jsem si řekl, proč to nezkusit. Každopádně výsledkem jsem byl velmi pozitivně

překvapen a výhru nejpravděpodobněji použiji na hudební vybavení či na nahrávání ve studiu,“ uvedl vítěz Martin Konvička.

OSA již tradičně přispívá finanční částkou 40 000 Kč z fondu určeného na podporu hudební tvorby mladých umělců. „Dlouhodobě se zaměřujeme na podporu a rozvoj talentů, aby česká hudební scéna obstála v sílící mezinárodní konkurenci. Věřím, že je v zájmu nás všech, aby se česká hudba stala opět zajímavým vývozním artiklem. Naše partnerství s festivalem takového formátu umožňuje autorům představit vítěznou skladbu publiku na pódiu, kde se setkává světová hudební špička,“ komentuje Roman Strejček, předseda představenstva OSA.

O vítězné skladbě rozhodla odborná pětičlenná porota složená z předních českých jazzových autorů. Tradičně v ní zasedá zakladatel a ředitel festivalu Rudy Linka, dále pak Jan Hála, Ondřej Soukup a Milan Svoboda. Každoročně skladby hodnotí také vítěz minulého ročníku, letos byl pátým porotcem Richard Šanda. Soutěž je otevřená všem autorům zastupovaným OSA do 35 let věku. Své skladby, které měly premiéru o rok dříve, do ní přihlašují sami autoři na základě veřejné výzvy. Do letošního ročníku se přihlásilo 9 soutěžících dohromady se 14 hudebními díly. ☒

Nejlepší jazzová skladba roku 2023 *Tsumaranai* znamená znuděný. Nudu však u ní rozhodně nečekejte

Klavírista a skladatel jazzové hudby Martin Konvička se stal vítězem čtrnáctého ročníku soutěže o nejlepší jazzovou skladbu mladého autora do 35 let, již vyhlašujeme ve spolupráci s Bohemia JazzFestem. Název vítězné skladby *Tsumaranai*, kterou Martin Konvička složil pro bigbandovou kapelu Cotatcha Orchestra, znamená v japonštině znuděný, ale to je ta poslední věc, co vás u ní napadne – v situaci, kdy posluchač může přestat dávat pozor, nastává radikální změna.

Překvapilo vás vítězství v soutěži?

Ano, překvapilo mě to. Zvláště když jsem původně nepočítal, že se vůbec zúčastním. Skladbu, se kterou jsem zvítězil, jsem složil primárně pro naši skupinu. Nicméně jsem si vzpomněl na soutěž a začal jsem zjišťovat, zda skladba nespĺňuje podmínky soutěže. A ona splňovala, tak jsem si řekl, proč to nezkusit. Každopádně výsledkem jsem byl velmi pozitivně překvapen.

Jak jste se o soutěži dozvěděl?

O soutěži vím poměrně dlouho díky svým přátelům Kristině Barta a Richardu Šandovi, kteří vyhráli v minulých ročnících. S nápadem, že se také zúčastním, jsem však přišel poprvé až letos.

Už víte, na jakou další tvorbu výhru použijete?

Konkrétně ještě úplně nevím, ale nejspíše bych chtěl výhru použít na hudební vybavení či na nahrávání ve studiu.

Skladbu jste složil pro skupinu Cotatcha Orchestra, ve které hrajete. Jak byste

Martin Konvička, foto: Lukáš Veselý

obecně charakterizoval tvorbu tohoto big bandu?

S naším big bandem se nám v již různorodém českém rybníku podařilo zaujmout místo větší nezávislé kapely, která si tvoří vlastní nezávislou hudbu – vše si

vlastně píšeme s Jiřím Kotačou sami. To mi přijde jako pro nás nejtýpější, protože v současné době je tvorba vlastní hudby pro tak velkou kapelu celkem ojedinělá. Dalším důležitým faktorem je inspirace současnými žánry, jinými, než

Foto: Darya Rasokhina

MARTIN KONVIČKA

Martin Konvička je hudebník, který osciluje mezi skladbou, hudební produkcí, interpretací a zpěvem. Vystudovaný klavírista, jehož tvorba sahá od popu k soudobé vážné hudbě. Narozen v Přerově, je absolventem Janáčkovy akademie múzických umění v Brně a studoval také na rakouské Universität für Musik und Darstellende Kunst v Grazu. Je mimo jiné držitelem stipendia festivalu Struny podzimu pro mladé talenty a laureátem skladatelské ceny Karla Krautgartnera a skladatelské soutěže Generace 2020. Spolupracuje s divadelními a filmovými tvůrci, produkuje hudbu a zpívá v avantpopovém duu Blue Uandi a aranžuje pro big band a orchestr. Na kontě má několik hudebních ocenění, mimo jiné nominaci na Cenu Anděl 2020 za skladby na albu Cotatcha Orchestra.

je jazz. Takže se například snažíme do naší tvorby integrovat vlivy současné elektronické hudby.

Co vás k napsání Tsumaranai inspirovalo?

Ke skládání pro Cotatcha Orchestra obecně přistupuji vždy stejně, tedy jako bych pro kapelu ještě nic nenapsal. Následně se snažím nalézt něco, co mě akorát chytí – nějakou ideu či zvukový koncept, který v danou chvíli chci dále zkoumat a hrát si s ním. Vzpomínám si, že jsem měl tenkrát při komponování celkem rozvernou náladu. Chtěl jsem přijít s něčím odlehčenějším, co sice bude prokomponované, ale zároveň to nebude na nějaké těžké téma.

Tsumaranai znamená v japonštině znuděný. V průběhu skládání jsem totiž zjistil, že často přecházím od nápadu k jinému nápadu. Vždy udělám

jednu část a pak přecházím k něčemu odlišnému. Proto mě napadlo, proč ty jednotlivé části nepropojit a neudělat z toho jednu skladbu. Název mě k tomu napadl tak, že jsem si na zmíněném postupu uvědomil, jak člověk v dnešní době lehce podléhá nudě a má tendenci přeskakovat na jiné věci či činnosti. Klasickým příkladem mohou být videa na sociálních sítích – často je ani nedokoukáme a již pouštíme nové. Skladba to do jisté míry reflektuje. V situaci, kdy začínáme být „znudění“, tak přecházíme koncepčně úplně jinam. Proto v dané chvíli ve skladbě několikrát nastává neočekávaná změna, která si opět získá pozornost a zájem posluchače.

Jak jste se vlastně dostal k jazzu? Čím vás okouzli?

Odmalička jsem klavírista, jenž hrával sólově klasiku. Přilnutí k jazzu bylo asi logické, protože od určitého věku si chcete zkoušet vlastní tvorbu a jazz je k improvizování ideální. Jazz se mi opravdu dostal pod kůži, když jsem ve svém rodném městě Přerově navštívil jazzový festival a zjistil, že na klavír se dá hrát i s ostatními lidmi. To mě tehdy opravdu chytilo a od té doby jsem se o tento žánr začal více zajímat.

Jaké jste měl jazzové vzory?

Já začal poslouchat jazz bez jakéhokoliv vedení, takže jsem zejména ze začátku čerpal z různé jazzové tvorby. Pak mi jednoho dne na zušce ukázal pan učitel Keitha Jarretta, který se vlastně stal mým vzorem až do vysoké školy. Jarrett mě fascinoval nejenom svou hrou, ale

i přemýšlením při samotné improvizaci. Myslím, že zrovna on je fakt skvělá inspirace pro jazzové klavíristy.

Jaké vidíte aktuální trendy v jazzu i konkrétně mezi bigbandovými kapelami?

Obecně se asi dá říci, že trendem je vždy hledání něčeho nového, což umožňuje právě propojování různých žánrů. Takže i když jsou big bandy vždy spojovány primárně s jazzem, tak můžeme v Evropě nalézt i bigbandové kapely, co vlastně hrají například techno.

Jste také zastupován Ochranným svazem autorským. Co pro vás OSA znamená?

Pro mě je OSA organizací, na kterou jsem se mohl vždy obrátit s jakýmkoliv dotazem spojeným s autorstvím. To jsem ocenil zejména v situaci, kdy jsem vydával svoji první desku a nebyl jsem s procesem registrace děl a celkové ochranou mých autorských práv srozuměn. Za mě opravdu perfektní komunikace.

Před dvěma roky jste s Davidem Machovským založili kapelu Blue Uandi, jejíž hudba se dá popsat jako mix klubové hudby, experimentální elektroniky a trip hopu. Co vás motivovalo jít tímto směrem, který je dost odlišný od vaší jazzové tvorby?

Primárně asi specifický kontakt s publikem, který je jiný než u jazzu. Jako klavírista jsem vždy zvyklý být součástí hudby a pomocí ní se spojovat s posluchači. Důvodem vzniku Blue Uandi bylo tedy vlastně dostat se blíže do kontaktu s posluchači. Zároveň to byla snaha zkusit si něco zcela jiného, co v jazzu ještě není úplně možné.

Na co nového se mohou vaši posluchači v nejbližší době těšit?

Nyní paralelně pracuji na nových deskách pro Cotatcha Orchestra i pro Blue Uandi. Takže nyní mám prostor se interpretačně i hudebně realizovat v obou projektech. U Blue Uandi ještě plánujeme vydat několik samostatných singlů, ale celé album by mělo následovat záhy. ☒